

Výsledky Literární soutěže 2011

Kategorie 1. tříd – ilustrace k pověsti O prstenu v rybě

- 1.místo Joža Regentová 1.A
- 2.místo Šárka Vykusová 1.B
- 3.místo Antonie Borouková 1.A

Kategorie 2 .a 3. třída – dokončení příběhu (pověst, pohádka)

- 1. místo Adam Zahradník 3.B
- 2. místo Matěj Plachý 3.B
- 3. místo Dana Nguyen 2.A

Kategorie 4. a 5. třída – dokončení příběhu (popis, vypravování)

- 1. místo Bára Vajnerová 5.B
- 2. místo Beata Nováková 4.A
- 3. místo Alena Komárková 5.B

Čestné uznání Lucie Pirklová, Cyril Malák, Veronika Hrtoňová 4.A, Jan Suchomel, Bětko Vítková 4.A, Matylda Winterová 4.A

Kategorie 6. a 7. třída – Dopis literární postavě

- 1. místo Kristýna Machartová 7.B
- 2. místo Johanka Marková 7.B
- 3. místo Filip Rošek 7.A

Čestné uznání Natálie Schejbalová 7.A, Tereza Cihlová 7.A, Theodor Šíma 7.B, Kateřina Svobodová 6.A, Zuzana Zahradníková 6.A, Tadeáš Pejchal 7.A, Matěj Horník 7.A, Linda Procházková 7.B

Kategorie 8. a 9. třída – Dopis literární postavě

- 1. místo Štěpán Mareš 8.B
- 2. místo Kristýna Hlaváčková 8.B
- 3. místo Marie Padevětová 8.B
- Natálie Brzobohatá 8.B

Čestné uznání Martina Holíková 8.A, Sára Maděrová 9.A, Claudie Eislerová 9.A, Adéla Hauerová 9.A, Dominika Hubičková 8.B

Matěj Plachý**3.B****O pokladu**

V jedné zapadlé vsi nedaleko Prahy bydlel chalupník. Chaloupku měl malou, u ní stejně malou zahrádku a na ní jablůňku. Zato děti měla hodně, ale protože byl chudý, často neměl co do úst. Jednou se mu zdál sen o tom že je král a nechává postavit most a v tom mostě je poklad. Druhý den šel do Prahy. A zastavil se na mostě který viděl v snu. A koukal se jestli neuvidí neaká stopi po pokladu. Ale nic neviděl. A protože byl večer a byl už unavený šel do hostince prosit o noclech. Když ráno vstal šel zase na karluv most o začal zase vihlizet stopi po pokladu. V tu chvíli ho nikdo onilen schodl z mostu. Kdiž dopadl. Ve vodě spatřil malý vchot do mostu a hnet tam prislaval a gdiš tam stoupil uviděl spoustu zlata, nabal si ho plný hapsi achtel zase na hladinu ale zlato ho tahlo ke dnu, tak si to zlato visipal a do tět se říká že v karlove moste je poklat.

Dana Nguyen**2.A****O pokladu**

V jedné zapadlé vsi nedaleko Prahy bydlel chalupník. Chaloupku měl malou, u ní stejně malou zahrádku a na ní jablůňku. Zato děti měla hodně, ale protože byl chudý, často neměl co do úst. Jednou se mu zdál sen... Měl sen o tom jak byl velmi bohatý a měl zámek a jeho děti, Byli princezny anebo třeba i princy, a Pak najednou ho erobudila slepice: KiKiRiKý, KiKiRiKý, zakirikala slepice, potom si ulovil malou zlatou rybku. A ta zlatá rybka promluvila: splním ti 3 přátní a když mě chceš zavolat tak řekni: Rybko má zlatá probut se volá tě chalupník. A já víjdu z moře a splním ti 3 PŘÁNÍ. A tak chalupník se dohodl s rybkou. A jednou ráno zavolal chalupník: Rybko má zlatá probut se volá tě chalupnik. A rybka řekla: co si přeješ? Chci po to be jenom něco lehkého. Chci celý den jídlo a dobrého. Máš tomít. Řekla rybka. A stalo seto. A byl zase druhej den, rybko má zlatá probuť se volá tě chalupník. A rybka zase co si přeješ? A dneska je ples a moje děti nemají šaty a řetízky potřebuju tvoji pomoc. Dobře. A nakonec si chalupník přál všechny přání a přál si abi náš dům byl hrad a sluhy a byl na ně hodný. A nakonec si chalupník vzal ženu. A žila celá rodina šťastně až do smrti.

Adam Zahradník**3. B****O pokladu**

V jedné zapadlé vsi nedaleko Prahy bydlel chalupník. Chaloupku měl malou, u ní stejně malou zahrádku a na ní jablůňku. Zato děti měla hodně, ale protože byl chudý, často neměl co do úst. Jednou se mu zdál sen že byl bohatý, ale neměl ceru ani syna. Když se probudil, už děti křičely jestli nemá něco k jídlu, „ale děti“ Promluvil otec“ Jardo, Anno, x Vile, vždyť víte že nemáme peníze na jídlo. „O rok později poslal děti na naučenou. Když se o deset let později se vrátili jeho dva synové a cera. Když přišli do centra, právě jim hlásili že jejich otec právě dnes zemřel. Všichni z toho byli smutní. Nejstarší syn Vil, se rozhodl, že půjde do světa, ostatní s tímto návrhem souhlasili. Ráno už se připravovali na cestu. Každý si

z malé jabloně utrl jedno jablko. Vydali se na cestu a každý jel jinou cestou. Jarda jel kolem starého mlýnu, až potkal psa. Jarda ho hned odehnal, poté se šel podívat do toho starého mlýnu. Když vešel dovnitř viděl nápis: JENOM ZPŘÍZNĚNÁ DUŠE VKROČIT SMÍ. Podivil se, ale vešel dovnitř, ale jakmile vešel země se propadla a on byl pryč! Vil jel stejnou cestou a stal se mu stejný osud. A když jela Anna, narazila na psa, a dala mu najíst, pes zmizel. Opět šla do mlýnu, vyšla nahoru a uviděla táhlo, zatáhla a vše najednou ožilo. Z tím mlýnem hospodařila dobře a opět potkala psa, a ten pes jí řekl: „Já jsem duch tvého otce.“ A zmizel. A to svědčí že dobrá duše a hospodaření, jsou poklad.

Alena Komárková 5.B

V lesích u obce Čakovice bylo před několika dny spatřeno zvláštní zvíře. Očitý svědek Magdalena Chromá ho popisuje takto:

„Měl velké zeleno – červené oči a černé chlupy. Ohromné tlapy a ocas. Skákal po stromech jako kočka a zvířata lovil jako ten nejlepší lovec. Byl rychlý a hbitý. Hrozně jsem se bála, tak jsem se schovala do domu, zhasla a vypnula televizi. Po chvíli kdy jsem ho neviděla, jsem už byla unavená a šla jsem spát.“

O pár dní později byla tato bestie spatřena znovu asi o 2 kilometry jižně u Horních Čakovic. Farmář pan Svatopluk Novák ho popsal takto:

„Velikánský tesáky a huňatá srst. Báľ jsem se tak jsem se schoval do chalupy. Ráno jsem zjistil, že mi ta bestie zakousla dvě kozy a pět slepic.“

Po pár dnech se tyto útoky opakovaly znovu a znovu. Byla přivolána odchytová kontrola. A ta měla za úkol zvíře vystopovat, uspat a chytit. Po dvou měsících stopování uspořádala odchytová stanice záťah na bestii. Záťah byl úspěšný a zvíře bylo chyceno. Po šetření bylo zjištěno, že to byl jenom větší vlk.

Ale záhada zůstává nevyřešena. Vlci jsou většinou jen plachá zvěř, a zaútočí jen v krajním nebezpečí.

Beáta Nováková 4.A

V lesích u obce Slámová bylo před několika dny spatřeno zvláštní zvíře. Očitý svědek Miroslav Veselý ho popisuje takto:

Bylo to velké jak chalupa. Mělo to ostré drápy, veliké zuby jak žralok. Mělo to černé chlupy. Viděl jsem to zvíře když jsem šel do lesa na houby, vylezlo to z nory nejdříve to bylo malé jak krysa a potom to začalo růst. Když to dorostlo do své velikosti protáhlo se a zabučelo. To bučení znělo jako bučení krávy když se pětikrát zesílí. Taky to mělo čtyři oči. Stál jsem jako opářený a s hrůzou jsem to pozoroval zvíře si mne ani nevšimlo. Vytrhlo to nejbližší smrk a celý ho snědlo. Potom se začalo zase zmenčovat. Zmenčilo se zase do velikosti krysy a zase

zalezlo zpátky do nory. Ještě pět minut jsem tam stál a potom jsem odešel. Vyprávěl jsem to v hospodě a nikdo mi nevěřil. Dnes jsem se na místo činu vypravil s několika chlapíky co jsou výborní lovci. Když jsme přišli na místo prohledali jsme jeho noru. Nora po pěti metrech končila. Nenašli jsme nic a kluci se mi smáli že mám halucinace ale říkám vám bylo to doopravdy. No tak to jsou správy o podivném tvorovi který se oběvil v našich lesích. Na místě je pan profesor z ústavu pro výzkum paranormálních jevů. Pan profesor tvrdí že ono záhadné zvíře opravdu existuje. Nejsou však důkazy. Více v televizních správách.

Bára Vajnerová 5.B

V lesích u obce Kovářov bylo před několika dny spatřeno zvláštní zvíře. Očitý svědek Nikola Kucharčíková (20) ho popisuje takto:

„Bylo to opravdu strašné. Vypadalo to jako pes nebo lev či tygr....nevím. Mělo to čtyři nohy, ale šlo to po dvou. Mohlo to být tak 1,80 vysoké. Bylo to v noci tak nevím jakou to mělo barvu, ale na chvíli ho osvětlilo světlo lampy a viděla jsem že má zelené uši...i když možná se mi to zdálo. Byla jsem zvědavá a šla jsem blíž a pak mě to uvidělo. Mělo to chvilkami růžové a roztomilé oči ale pak hned rudé jako krev a zákeřné. Naštěstí mě to ztratilo z dohledu když jsem se schovala za strom. Hrozně jsem se bála,“ řekla Niki a rozbrečela se ale pokračovala dál „pak ho osvětlila další lampa mírně zezadu viděla jsem že to má ocas. Kolem břicha to mělo provaz a na konci provazu asi deset mrtvých králíků. Předpokládám že je to snědlo. Šlo to pořád dál šla jsem taky. Vyndala jsem foťák a cvak vyfotila jsem to. Blesklo to ale naštěstí si to toho nevšimlo. Koukla jsem se na tu fotku byla prázdná jen tmavé stromy. Hrozně jsem se vyděsila možná jsem si to jen představovala. Pak ho osvětlila další lampa v chvíli mě to opět uvidělo. Vycenilo to zuby mělo to upíří zuby vtom mi to došlo : Upíří nejdou vyfotit atd. Četla jsem totiž upířské knihy ale nikdy jsem tomu nevěřila. Rozběhlo se to a utíkalo to za mnou. Upadl mi foťák, protože jsem rychle utíkala. Běžela jsem hodně rychle, snad nikdy jsem takhle neutíkala. Na zemi jsem uviděla hroudu kamínků vzala jsem je do hrsti. Hodila jsem to tomu do očí. Zastavilo se to, zakňučelo, otočilo se to a uhánělo to zpět do lesů. Když to proběhlo kolem lampy viděla jsem že má na zádech jakoby vyholený kříž. Nevím co to znamenalo. U lesa se to zastavilo a začalo to výt. V tu chvíli jsem se rozběhla ještě rychleji než předtím.“ dokončila tím příběh Niki.

„Mohu vám položit ještě otázku?“ řekl redaktor. „Ano“ odpověděla.

„Proč si myslíte že vás to honilo ale když jste mu hodila do očí kamení tak to uteklo? Bála jste se že vás to chce sežrat?“ ptal se redaktor.

„Nevím proč to uteklo ale možná si to chtělo hrát. A pro tu druhou otázku, asi jsem se nebála možná jo. Byla jsem spíš vzrušená.“

„Děkuji to je vše“ řekl redaktor a rozloučil se.“Naschledanou“

„Naschledanou“

Dvířka na půdě

„Milá princezno, dnes jsem se odvážila jít po starých dřevěných schodech, které vedou na půdu. (Babička mi vždy říká: Nechod’ na půdu, prkna jsou stará, propadneš se do kuchyně.) Bála jsem se a tak jsem si prohlížela věci v obývacím pokoji, v ložnici – všude na poličkách a ve skříních jsou všelijaké krabičky, krabice s fotkami, sošky, obrázky, vypsané propisky a hlavně knihy. Včera jsem otevřela šatník, kde je staré oblečení, oblékla se od něj a hrála si na princeznu, o které jsem četla v knížkách, které mi babička půjčuje. Jednou jsem si vzala stoličku, vylezla na ni a pootevřela dvířka skříně, i když je nesmím otvírat. Bylo tam staré nádobí a do dveří byl zatlučený hřebík, na kterém visel klíč – tím se dají otevřít dveře na půdě, vedoucí do malé místnůstky – dodnes jsem nevěděla, co v ní je. Potichu jsem sundala klíč a vystoupila na první schod, pomalu a opatrně, aby babička neslyšela vrzání starého dřeva. Chytila jsem se zábradlí a šlápla na druhý schod, pak na třetí, čtvrtý... na další a další, a najednou jsem byla nahoře. Rozhlédla jsem se, byla tu tma, ale viděla jsem obrysy starých srolovaných koberců, nábytku, plechovek s barvami.... tamhle jsou dveře, pomalu jsem otočila klíčem v zámku, stiskla kliku a pootevřela je. Sluneční paprsek posvítil na starou skříň...“

Místnost byla světlá díky velkému oknu, přes které dovnitř svítlo slunce. Vstoupila jsem dovnitř... V policích uvnitř byly hračky a knihy. Procházela jsem kolem nich a vzpomínala, jak jsem si se vším hrála. Nejvíce se mi líbila figurka princezny Růženky. Našla jsem ji úplně vzadu v koutu místnosti – ležela tu přikrytá prachem na oblíbené pohádkové knížce, která měla politou vazbu, roztrhané nebo ohnuté listy, některé vypadaly, obrázky princezen a jiných pohádkových bytostí byly „vybarvené“. Otevřela jsem ji na stránce 83 s oblíbeným obrázkem, která byla založena deníčkem, kam jsem si psala své vlastní pohádky a příběhy a kreslila obrázky. Otevřela jsem ho a celý přečetla. Na poslední stránce byla založená sada obálek a dopisních papírů s obrázky princezen a víl. Popsané jsem přečetla – dopisy byly pro víly a princezny... „Jednou, až budu velká, tak pojedu na návštěvu do vaší pohádkové země a vy mi tam všechno ukážete, vaše domečky z kůry...“ „Ahoj Víly a Princezny,“ čtu. „Dnes jsem u vás byla na návštěvě, v pohádkovém světě je to hezké...“ Zarazila jsem se. Copak už jsem tam někdy byla? Podívala jsem se z okna – byly už tma a drobná písmenka bylo těžké přečíst. Vstala jsem, vzala knížku a deník a sešla dolů z půdy. Sedla jsem si do křesla v obývacím pokoji a četla dál...

Stojím uprostřed zahrady plné květín a stromů, přede mnou se objeví princezna, podá mi mapu a zmizí.

Probudím se. Je ráno, sluneční paprsky svítí na dopisy, které držím v ruce. Na klíně mi leží mapa – ale je jí jenom polovina. Při pohledu na ni se objevuje vzpomínka.... *Stojím naproti dvířkům od skříně. Otevřu je, ale výkresy a obrázky Princezen tu nejsou.... Prostor skříně se zvětšuje, poličky a přehrádky uvnitř mizí. Je tu stále víc místa, na zemi roste tráva, vstupuji dovnitř...* Na všechno jsem si vzpomněla. Utíkala jsem po schodech nahoru na půdu, otvírala šuplíky a hledala 2. polovinu mapy, někde tu musí být... najdu ji a spojím obě poloviny. Na mapě je zakreslená půda, místnost s hračkami a skříň... Otevřu dvířka, přehrádky zmizely a

místo toho tu je země pokrytá trávou, vstupuji dovnitř do Pohádkového světa.... Takového, jaký jsem si vždy přála.

Kristýna Machartová

7.B

Vzpomínky na dětství

Sedím a píšu. Staré zaprášené kazety dětských filmů co jsem tenkrát sledovala jako malá, leží pod velkou úzkou televizí – ta kdysi bývala trošičku menší a širší. Když otevřu knížku pohádek, takovou tu s obrázky krásných princezen v nadýchaných šatech, jako bych se vracela zpátky do těch let, kdy mi rodiče říkali, že mám přecházet na zeleného panáčka a rozhlédnout se na obě dvě strany – když chci přejít silnici. Ty doby, kdy jsem plakala, že mi někdo rozbořil bábovičku z písku... Stránky v těch knížkách jsou už trochu zamazané a to mi rodiče vždycky napomínali, že nad knihou se nejí! A občas se na nějaké stránce najde oslí ucho, nebo obrázek – vždycky jsem si přála být ilustrátorkou knih. A tak jsem si na tebe vzpomněla. Milá Vílo, vím, že jsi tu se mnou – to je už doba, co jsem se na tebe ani nepodívala – ležela jsi bez hnutí několik let na polici a padal na tebe prach jako sníh. Jsi pořád ta krásná stejně úžasná pohádková víla, jakou jsem tě znávala. Jako kdyby na tobě čas nenechal nic znát. Pročítám si tě, jsi pořád v tom úžasném pohádkovém světě, kde je mír, hučí tu potůček a nikdo nestárne. Bezstarostně se projíždíš na svém věrném jednorožci a nemáš žádné nepřátele... Vezmi mne s sebou prosím! Když jsem byla ještě malá, vždy jsem si říkala, že až vyrostu, budu jako ty. Poletím s tebou do pohádkové země, kde bude všechno krásné. Žádné zlo, žádná televize, žádná média, nic mne nebude svazovat a ani ovlivňovat, a žádná auta, která nesmyslně jezdí sem a tam... Myslela jsem si, že když křídou nakreslím portál do tvého světa, vstoupím tam a už se nikdy nevrátím, ale konečně - budu šťastná. Místo toho abys mně otevřela brány tvého světa, bavíš raději malé děti, které vyrostou a odhodí tě mezi popelnice a takový osud si přece nezasloužíš! Ležet mezi popelnicemi, čekat, až tě popeláři odvezou někam daleko, kde to neznáš. Sedím tu... na starém křesle, které, když se na něm pohupuji, vrže – ale mně to nevadí, připadá mi, jako by mi hrálo ukolébavku na dobrou noc. Když jsem byla malá, vždycky jsem vyžadovala, aby mě na něm někdo houpal, protože jsem svými malými nožkami nedosáhla až na zem. Ta malé nožky v červených punčochách, co se kynklaly sem a tam. A hele, tady je ještě skvrna od čaje, nevypratelná skvrna od čaje, co jsem tam tenkrát vylila. Když se rozhlédnu po svém pokoji, Vílo, zdá se mi že se tu nic nezměnilo, jen postel mi přijde menší než bývávala a dětský koberec zde už dávno není, na psacím stole nejsou obrázky princezen a oblečení v mém šatníku se jaksí prodloužilo, ale stejně mi to tu přijde naprosto totožné. Někdy se koukám jen tak z okna na letící ptáky na obloze, když zanedlouho se zděšením zjistím, že ty ptáci nejsou ptáci, ale obrovské „mašiny“, které řídí člověk – letadla. Někdy cítím krásnou vůni růží, toho nejjemnějšího parfému, lahodícímu čichu, když se zděšením zjistím, že ta vůně není vůně, ale pach benzínu z těch „mašin“, co ovládají lidé – auta. Někdy slyším líbeznou hudbu, takovou, kterou uši milují, když se zděšením zjistím, že slyším sirény policie a sanitky. Jednou – no pamatuješ, jsem s tebou chtěla jet na prázdniny, rodiče mi to zakázali – že tě prý akorát tak ztratím, ale neposlechla jsem je a stejně si tě vzala s sebou. Potom jsem tě zapomněla ve vlaku. Plakala jsem, plakala

jsem a myslela jsem si, že mám tolik starostí. Přitom jediná starost, kterou jsem měla, byla nakojit umělohmotné miminko. Jednou ses mi trochu natrhla – ano, vzpomínám si na straně 43. Zrovna na tak krásném obrázku. Jela jsi na sněhobílém jednorožci a krásně ses na mě usmívala, ach, jak mě mrzelo, že jsem tě právě natrhla na tom dokonalém líbezném obličejí. Víš ty co, Vílo? Píšu tady o svém dětství, vzpomínky zůstanou a v mém pokoji bude vládnout zvláštní nostalgie, ale co kdybych teď jela za tebou a popovídala bych si mezi čtyřma očima? Nabídla bys mi bylinkový čaj. Pily bychom ho z roztomilých šálků se vzorem květin. Říkala bys mi o tom jak bys ráda žila v mém světě, kde se pořád něco děje a říkala bys mi, že být pořád v míru a nic nedělat je hrozná nuda a já bych zase říkala tobě, jak je hrozné potloukat se po světě, kde se každý den něco stane, každý den je nějaká autonehoda a každý den jako bych měla víc starostí. A pak bychom si řekla, že si to vyměníme – že já budu ta úžasná hrdinka z knihy, která je nesmrtelná a v její zemi vládne mír a ty budeš to obyčejné děvče, co chodí den co den do školy, píše mi tenhle dopis a čte o mně... Víš co se mi na tobě vždycky líbilo? Odjakživa jsem měla tmavé vlasy, strašně jsem chtěla mít ty roztomilé bílé lokýnky jako ty....

Od té doby dívku, co psala Víle, nikdo nespatriil, jen ten dopis po ní zůstal. Nikdo si nedokázal představit, že prostě „jen tak“ zmizela. Rodiče po ní vyhlásili pátrání, ale dívka byla nezvěstná. Brzy poté se jim narodila holčička s bílými lokýnkami....

Filip Rošek 7.A

Dopis pro Seta Jeroma

Milý Sethe,

píši ti ohledně toho že jsem našel jeden z dalších vstupů do podzemí. Našel jsem ho teprve před rokem. Vstup se mi zdál takový divný a proto jsem si zavolaal bratrance, který stejně jako ty má slabost pro vykopávky a tudíž měl také zájem o tu d'uznu co jsem našel kousek od naší chalupy. Poté co jsem ten vstup našel tak jsem ho opatrně zamaskoval listím a ukázal jen bratranci. Když jsme vlezli do toho otvoru tak se na druhé straně objevilo světélko jen o něco silnější než baterky které jsme právě drželi. Plazili jsme se ke světélku přibližně dalších dvě stě metrů. Bratranec který byl přede mnou vyjekl „Stůj! Ta chodba je moc strmá.“ Po výkřiku jsem se zastavil. Oporně jsem se prohodil s bratrancem a zpozoroval jsem obrovskou dutinu do které bych mohl lehce spadnout. Skrz na skrz mnou prolezla závrať. Po minutě závrať alespoň trochu spadla a já jsem mohl s bratrancem vyřešit tuhle zapeklitou situaci. Bratranec div mě vzteky nerozsápal. Měl jsem z toho špatný pocit, protože já jsem bratrance zavolaal a on ochotně přijel až z Washingtonu. Sám pro sebe jsem si řekl „Ne, budeme pokračovat.“ Doma jsem tajně vlezl do kůlny kde jsem si vzal tátovu horolezeckou výbavu. Po cestě zpět jsem ještě skočil nakrmit koně paní Gradenbové. Paní Gradenbová je naše vitální sousedka i přesto že jí již táhne na šedesát pět let. Rychle jsem se vrátil k bratranci, který netrpělivě čekal u jeskyně. Bratranec na mě opět vyjekl ale tentokrát měl hlas naplněný strachem. Do díry

jsem vlezl jako první s horolezeckým postrojem a připnutým lanem. Opatrně jsem prolezl celou jeskyni až k dutině. Se strachem jsem se spustil dolů. Pomalu jsem klesal černým prostorem který byl osvětlen jen mou baterkou která se beztak velmi rychle vybíjela. Čím víc jsem klesal tím víc na mne působil tlak. Tlak však nebyl tou největší překážkou nýbrž ten nesnesitelný puch který v jeskyni převládal. Při opatrném sestupu jsem si všiml že se ve stěnách pohybují jakási bílá stvoření, která jen pískala na reakce ostatních jedinců. Spustil jsem se ještě asi o deset metrů níže kde jsem již stál nohama na zemi. Dvakrát jsem zatáhl za provaz abych dal bratranci znamení že se může také spustit dolů. Čekal jsem asi šest minut než se ke mně bratranec spustil. Z ruksaku jsem si vytáhl nůž pro případ že by mě nebo bratrance někdo napadl. Společně jsme vyrazili kupředu a za sebou jsme pokládali červená rybářská světélka. Ušli jsme přibližně devadesát metrů než jsme narazili na obrovskou bránu. Bratranec bránu důkladně prozkoumal a sdělil mi že se jedná o velmi vzácný přírodní jev kdy voda vymele do kamene úžasný tvar. Před třemi lety prý našli archeologové panenku vodou vymletou do obsidiánu. Dosud to byl nejceněnější nález tohoto jevu. Opatrně jsme prostoupili touto bránou a vydali jsme se dál. Zaslechl jsem šum vody která mohla být podle mého vzdálena až tři sta metrů od nás. Pomalu jsme se pohybovali prostorem když v tom mi zhasla baterka. Chvilí jsme šli podle bratrancovy baterky. Došli jsme na jakousi skalní římsu ze které byl nádherný pohled na lávovou řeku. Kolem koryta této řeky byl dostatek bujné vegetace. Nevěděli jsme jak je to možné. Pomalu jsme postupovali směrem ke korytu lávové řeky. Vzduch se neoteplil ani o jeden stupeň celsia. Utrhl jsem jeden klas trávy a namočil jsem ho do magmatu. Když jsem ho vytáhl, nejevil jedinou známku poškození. Bratranec si hvízdal „Magmatum Dilenaes“. Okamžitě mi vysvětlil že pojem Magmatum Dilenaes znamená neškodná láva. Vyhrnul si rukáv a celou ruku ponořil do lávy. Po chvíli ji vytáhl. Neměl na ruce jedinou stopu po spálení. Potom vytáhl z ruksaku čturu kterou doplnil o tuhle lávu a řekl mi že je i pitná jako normální voda z kohoutku. Bratranec se vytáhl na nohy a utekl k jednomu ze stromů. Z tohoto stromu otrhal všechny plody. Nepodařilo se mi ho přesvědčit, aby to nejedl jelikož ani sám neví jestli to je jedlé. Bratranec však trval na svém a zakousl se do jednoho modrého plodu ze kterého vytryskla krvavě červená šťáva. „Jak to chutná?“ Bratranec dojedl to co měl v ústech a odpověděl „Chutná to moc dobře.“ Strčil jsem ruku do vaku s plody a jeden velký jsem z něj vytáhl. S chutí jsem se do něj zakousl a pokračoval jsem v obživě. Dojedl jsem plod a vtom spoza rohu jeskyně se ozvalo děsivé hluboké zamručení. Oba dva jsme se lekli. Opatrně jsme se spakovali a bleskově jsme doběhli zpět na skalní římsu. Rozhodli jsme se že budeme pokračovat v cestě. Ze směru kterým jsme přišli se vyřítilo stvoření vysoké jako člověk s černohnědou srstí a vypadalo velice nepřátelsky. Rychle jsme se oba obrátili a vyběhli kupředu. Utíkali jsme tak dlouho jak jen nám to naše těla dovolila. Nikdo z nás již nemohl proto bratranec uchopil mou paži a spolu nás převalil přes skalní římsu do lávové řeky. Při dopadu na hladinu jsem dal placáka a vyrazil si dech. Bratranec mne vytáhl na břeh kde mi dal umělé dýchání. Dech se mi opět navrátil. Chvilí jsem seděl v klidu ale pak najednou mě něco obrovskou silou praštilo do temene. Po malém zakolísání jsem upadl do bezvědomí. Když jsem se probрал, ležel jsem na kamenné posteli. Na posteli byl jen jeden malý péřový polštář. Nade mnou visela jedna světélkující koule velká jako pěst dospělého člověka. Tato koule ozařovala celou místnost vytesanou do kamene. Můj ruksak se všemi věcmi byl opřen o kamenný stůl který byl kus od postele na které jsem se probрал. Do místnosti vešel malý kocour. Chvilí se na mě upřeně díval a pak přistoupil

k mému ruksaku. Mňoukl na mě a packou začal škrábat na můj ruksak. Otevřel jsem ruksak a kocoura jsem postavil vedle něj. Kocour vyhrabal lososový sandvich. Ze sandviche jsem vyndal všechny kusy lososa a dal jsem je kocourovi přímo pod nos. Kocour se olízl a hned skočil po plátku lososa. V ten okamžik do místnosti vstoupil na pohled silný chlapík s krvácející nohou. Ten chlapík se na mě podíval ale neproněs ani jedno slovo. Zahleděl jsem se na něj ale on jako by ani nevěděl že v té místnosti jsem. Zvedl jsem se a šel jsem tam odkud ten chlapík přišel. Ve druhé místnosti ležel spící bratranec. Probudil jsem ho. Společně jsme se vydali zpátky.

Chtěl jsem se zeptat jestli bys to nepřijel prozkoumat Tvůj Filip Rošek

Štěpán Mareš 8.B

Dopis literární postavě – Smrt'

Pane Smrt', nedávno jsme se viděli, když jste mi vzal na onen svět babičku. Chci se zeptat, proč jste to udělal. Já osobně si myslím, že tu ještě pár let mohla být, ano, sice jí bylo 120 let. Ale to je snad běžné u vesničanů ne? Její rodiče jsou velmi smutní stejně, jako já. A to zrovna když se měla vdávat. Ne, že by chtěla, rodiče jí přinutili. Budoucí ženich dostal opravdu hezký dáreček na den D. Byl bych rád, abyste nechal mého dědu na pokoji a nehrál s ním marijáš o délku jeho života každou středu. Vím, že jednoho dne přijdete, ale né na marijáš, a nezapomeňte, že děda vyhrál už celkem 20 let navíc.

Dále vás žádám, abyste tolik nezastavoval čas, bolejí z toho kolena. Teď kvůli čemu píšu, kvůli tomu jak hnusně zacházíte s lidmi. Třeba mého kamaráda, když se koukal přes okraj skály do vody. Strčil jste ho, já vás viděl. Tak se utopil, mockrát děkuju, mimochodem ironie kdybyste to nepochopil. Nebo můj bratr, skákal si po poli a najednou se tam objevila díra až na hřbet Velké A'tuin. Kupodivu si zlomil vaz. Vím, jak se to stalo, zrovna byl ve vzduchu a vy jste zastavil čas, vykopal jámu a bylo to. Co to s váma je, to bylo jen za poslední tři dny. To jste se proti mě spiknul? Tak to byly mé stížnosti. Teď prosby, zabijte mě otravou alkoholu a to mou oblíbenou dvouloňkovou pálenkou. A bych mohl vidět, jak to na onom světě vypadá, ale než si pro mě přijdete chtěl bych ještě zažít:

Sjet lodí po vodopádu na okraji zeměplochy, vyučít se čarodějem, jet na nějakou výpravu s Mrakoplašem. Přijďte si pro mě asi tak za 20 let, to můj život bude bohatší. Prozatím můj život byl o ničem. Vyrůstal jsem jako dítě ulice Mazaných obchodníků, ale nejvíc času jsem trávil u hospody U prokopnutého bubnu, po opravě nazývaná U zašitého bubnu. Jednoho dne jsem potkal Mrakoplaše s malým tlustým brejlatým pánem v neuvěřitelně pestrobarevné košili a vedle nich byla truhla se stovkami nožiček. Z truhly vypadlo několik zlatých mincí. Díky této náhodě jsem mohl jet za babičkou do vesnice v horách Beraní hlavy, rodiče zemřeli, ale to vy asi víte, co. Jak se říká, jednou jste pod koněm, podruhý v sedle tohoto koně a naopak. V ten den, co jsem se stěhoval, jsem byl rád, že nejsem pod koněm, dost by totiž bolelo být přejet poloprázdně naloženým vozíkem. Tímto způsobem, myslím tím sám s koněm a poloprázdným vozíkem mých věcí, jsem cestoval 24 dní do hor Beraní hlavy za babičkou. Babička mě přijala jako krále, taky že s těmi zlatými mincemi jsme si žili jako na zámku.

Uběhlo několik let a já dostudoval základní i střední čarodějnickou školu. Začal jsem se zajímat o ženy a dopadlo to takhle.

První žena neporodila ani jednoho potomka a zemřela tvou rukou na infarkt po pěti letech manželství. Druhá žena porodila jen holčičku a umřela při porodu, holčičku mi vzaly čarodějky, aby se učila hned od narození. Třetí žena porodila jedenáct potomků a odešla s tebou až loni. A já se ptám, tos musel zabít dvě ženy, abys mi ukázal tu pravou. Jednou jste říkal Mortovi, že lidi umírají sami a vy je jen převážíte trabantem na onen svět, ale já vás viděl jak je zabíjíte. Líbí se vám Mort jako váš syn a otec vaší vnučky?

Je pravda, že máte přesýpací hodiny a ty ukazují, jak dlouho žijem a jak dlouho ještě budem žít? A že má hodiny i Velká A'tuin? Pozval byste mě na čaj, nebo to je až při odchodu na onen svět? Naučil jste se nějakým lidským citům? Proto vás prosím, nechoďte za mnou, pokavaď můžete nechoďte za nikým. Doufám, že odepíšete a taky doufám, že kvůli tomuto dopisu si pro mě nepřijdete dříve. Na neviděnou, v úctě vaše další práce.

Kristýna Hlaváčková 8.B

Život s koňmi

Ahoj Elin!

Píšu Ti z Prahy. Už je podzim, takže začíná být sychravo. Listy ze stromů už všechny opadaly. Taký už není teplo, je vlhko, v ulicích se k večeru prohání ledový vítr, ráno je tma a přes noc mrzne, takže jsou namrzlá auta, a když mě máma ráno veze autem do školy, musí se oškrábat tenký led z okýnek.

Nevím, jestli by se Ti v Praze líbilo, ale Ty jsi už ve větším městě byla, Vancouver je asi ještě větší než Praha.

Ale já bych raději žila někde v divočině, v okouzující divočině, plné dobrodružství.

Ve městě moc ráda nejsem, sice se tady dá sehnat cokoli, ale vše je tady ošklivé. Samé veliké domy, všude beton, asfalt, kovy. Někteří lidé jsou ve městech spokojení, já ale ne. Nebaví mě v televizi pořád poslouchat, jaká smoková situace v mém a v jiných regionech je. Pořád nějaké automobilové nehody a další. Ale o tomhle jsem Ti psát nechtěla. Prostě mám mnohem raději přírodu. Chtěla bych žít jako Ty, opuštěně, daleko od civilizace, někde v nádherné Kanadě. Jenom s rodiči, v malém domku, s pár koňmi, psi a kočkami. A s jednou nejlepší kamarádkou, se kterou bych jezdila na vyjížděky.

Moji rodiče před pár roky koupili domek na vesnici, která je na jižním konci středočeského kraje. Je to menší žlutý domek na konci vesnice, hned za ním jsou jen louky a pole, dál je jen les plný stezek.

I když je to naprosto obyčejná vesnice, která není ničím zajímavá, snad jen velkými žulovými lomy rozsetými okolo, pro mě je to to nejdůležitější místo v mém životě.

Jsou tu totiž koně. Koně a poníci, o které se každý víkend a každé prázdniny starám.

Dříve jsem se o koně nezajímala, sice jsem se jich nebála, jako někteří lidé co se narodili tak jako já ve městě, ale ani jsem je nevyhledávala.

Moje nevlastní sestra, které je 30 a moc se nevidáme, už od mala chodila ke koním, a teď má 3 vlastní koně, z toho jedna je březí klisna. Má krásné koně, se skvělým rodokmenem. Má mladého valáška, jménem Donegal. Je to hnědák Hannoverského koně. Ti pocházejí z Německa, ze slavného hřebčína v Hannoveru. Jsou to skvělí koně, krásní a ušlechtilí, s tak rytmickými a elegantními chody, že je požitek už se na ně jen dívat. Jsou skvělí do drezury, jsou to výborní a prvotřídní skokani, kteří se často objevují na olympiádách. Povahou to jsou milý a přátelští koně, kteří se rychle učí a jsou snaživý. Ale vůbec to není levná záležitost, si tohoto koně už jen koupit.

Další je březí klisna Olderburského koně, také hnědka, jménem Lusy. Je nadpozemsky krásná, s něžným výrazem v očích, a skvělými chody. Bohužel, má zničená kopyta, takže nemůže dělat nic jiného než být ve výběhu, nebo ve stáji. Taky nosí takové speciální botičky pro koně, ale to Ty určitě neznáš. Je to taková nová vymoženost, která ale koním hodně pomáhá, když mají nemocná kopyta a otevřené rány na patce, kam by se jim mohla dostat infekce. Ostatně, hříbátko by se jí mělo narodit už za pár měsíců, moc se těším.

A její nejnovější kůň je jakýsi valášek, silnější postavy, kterého ale má na pár letu u svých přátel, kteří ho budou učit lépe jezdit.

Já občas jezdím na Donegalovi, ale je to těžké, i když jezdit celkem umím, jezdit na něm i na lonži je náročné, na pobídky je velmi citlivý, takže si na moje „zmatky“ zvykne a pak mě ignoruje. Ale není to jeho chyba, prostě to ještě není kůň pro mě. Zajímalo by mě, jak by jsis vedla Ty, určitě jezdíš lépe než já, když můžeš denně jezdit na Tinovi.

Já jezdím už dva a půl roku. Jezdit jsem začala v jednom jezdeckém oddíle v jiné vesnici, nedaleko našeho domku, kam jezdíme na víkendy. Trenérka mě tam učila přes půl roku na koni tiberovi, kterého tam prodala moje nevlastní sestra, protože se zranil a už nesplňoval podmínky pro vrcholový sport. Já bych svého koně nikdy neprodala. Ale potom na mě začaly být starší holky hnusné a zlé, a pak trenérka už na mě neměla skoro vůbec čas, několik týdnů jsem ji ani neviděla. Takže to končilo tak, že si holky na mě vymýšlely lži, které pak roznášely dál, abych vypadala jako nějaká ulhaná zmije. Navíc jsem pořád musela čistit stáje a výběhy, zatímco ony byly s koňmi na vyjížďce, a za to všechno ještě platit a snášet pomluvy. Takže jsem si řekla dost a přestala tam chodit.

Ještě několik týdnů po tom se ještě donášely dozvěny, ale už to bylo zamnou. Bohužel, takhle to chodí ve spoustě oddílech, ve městech je to ještě horší.

Po pár měsících co jsem koně ani nezahlédla, jsem zase začala chtít ty skvělé tvory zahlédnout. Ale návrat byl nepříjemný. Náš soused měl čtyři chladnokrevné klisny do lesa, ale to nebylo ono.

Pak jsem si vzpomněla na westernový ranč, který je hnedka v té vesnici, kde máme domek. Měli tam krásné koně a poníky, úplně jiné než jací koně jsou v anglickém ježdění. Jsou mnohem hezčeji zbarvení, menšího vzrůstu a mnohem přátelštější. Nejvíc se mi ale zalíbilo plemeno Appaloosa. Mám moc ráda jejich zbarvení a povahu. Sice přímo Appaloosu neměli, ale byla tam malá ponička toho zbarvení, která mi byla osudnou.

Byla to malá, nenápadná ponička, která se trochu bála, ale časem mě uchvátila. Hned, jak jsem dostala pokyn na ní jezdit. Na začátku na mě byla zlá, kopala po mě a byla protivná a otrávená. Ale za pár měsíců se z nás staly kamarádky na život a na smrt. Sunny je prostě skvělá, hlavně na ranči nikdo jiný než já nejezdil. Zažily jsme spolu už spoustu dobrodružství a mám jí moc ráda. Sice se jí někdy nechce nic dělat a jen by lenošila, je to ta nejúžasnější ponička. Někdy mi hodně připomíná tvoji Sněženku.

Už jsem na ní trochu velká, ale zatím jí to zas tak velký problém nedělá, ale už na ní moc nejezdím.

Ted' hodně jezdím na Šejle, to je desetiletá klisna Amerického painta. Ta je taková trošku protivnější od přírody, ale má moc pohodlné chody. Ted' jezdím sama na Šejle na vyjížďky, a Sunny a ještě jednu kobyliku Haflinga Hedu, na které občas také jezdím, na volno.

Je to úžasné místo, svůj život si bez toho ranče kde jsem už přes rok nedokážu představit.

Jaký podzim je u vás v Kanadě? Vyjížďky tam musejí být skvělé.

Tak ahoj a odepiš brzy, hlavně ať to nezjistí tvá mamka, že si s někým dopisuješ. J

Marie Padevětová, 8. B

„Nazdar Pottere“

Milý Draco,

už dlouho jsem tě neviděla. Těším se, až zase pojedeme do Bradavic, je to tam opravdu hezké. Ale teď jsou bohužel prázdniny (i když...šestý ročník byl opravdu náročný, tak je ten odpočinek zasloužilý) a tys byl ještě nemocný dva týdny před prázdninami a odjel jsi domů, tak jsem tě tedy neviděla. Cože ti vlastně bylo? Já byla v ten den zrovna nachlazená, takže jsem se neúčastnila výuky a zůstala radši na ošetřovně, tak vím jen to, že jako poslední hodinu jste měli péči o kouzelné tvory s Nebelvírem. Hybrid je tupec....No, vlastně celý Nebelvír je banda zbedněnců. Hlavně ten Potter. Jak já ho nesnáším, pořád simuluje „že ho bolí ta jizva..“ A tenhle (nebo minulý) rok měl pořád něco se svými sny, že prý vidí nějakého hada, že tím hadem je dokonce on sám...Taková urážka Pána zla! Voldemort se mu do hlavy sice dostává, ale tohle myslím neplánoval. Protože kdyby tohle Potter v tom snu neviděl, tak by byl starý Weasley už dávno mrtvý. No, o jednoho míň, v rodině jejich ještě dost. A když jsi měl zabít Brumbála, škoda že jsem tam nebyla, já bych tě podpořila. Ale držel jsi se (trochu černého humoru: Já vím, je těžké zabít důchodce) A taky jsem ti ve škole nikdy neřekla, jak máte hezkou rezidenci. Zmínil ses o ní jen párkrát! Myslím, že bychom tam mohli udělat závěrečnou rozlučku na konci roku. Co ty na to? A co děláš o prázdninách? Pevně doufám, že jsi už zdravý a taky máš nějaký volný čas (mohli bychom třeba někam zajít, co říkáš?) když teď musíš pomáhat svému otci na ministerstvu s vyhledáváním mudlů v životopisech těch „čarodějů“ Když si tak někteří, kdo nemají čistou krev chtějí říkat. Mudlovští šmejdi. Stejně jako ta Hermiona Grangerová, je to hrozná šprtka. Skoro jenom ona dodává Nebelvíru body na školní pohár. No a Potter za chycení Zlatonky: A když jsme u toho, co famfrpál? Doufám, že cvičíš, abys nevyšel z formy. Musíme letos získat pohár! Mrzimor porazíme jedna dvě, mají jen Zametáky dva šedesát. My máme díky tvému otci košťata lepší, Nimbusy 2001. Jsou

fakt pěkné a také pěkně rychlé! V Harraspáru je dobrá snad jen Changová. Ale Nebelvír... Potter má Kulový blesk! V téhle době snad nejlepší koště a má ho úplně zadarmo. Proslýchá se, že mu ho dala McGonagallová (stejně jako Nimbus 2000) ale já spíš myslím, že to byl jeho kmotr Sirius Black. Ano, ten Sirius Black. Ten, co prý zabil třináct lidí najednou, a z Červíčka zbyl jenom jeden jediný prst. Ale všichni ze Zmijozelu přeci víme, jak to doopravdy bylo. To Červíček si prst uřízl, aby podezření padlo na Blacka. Vidělo to prý desítky mudlů, ale bylo tam spousta kouře. Všechny ty lidi (těch třináct) zabil Červíček, a pak v kysu (je to totiž neohlášený zvěromág) a utekl do kanálu. Black šel tedy sedět místo něho do Azkabanu. Víme, že víš jak to bylo, ale nikdo ti prý neřekl tyto podrobnosti. Tvůj otec pořád nechce připustit jak to bylo doopravdy a to jen proto, aby po Siriusovi stále pátrali. Tedy, mozkomorův polibek je celkem děsivý, opravdu bych ho dostat nechtěla, (Black ho mám pocit jednou zažil na chvíli) vysát z tebe duši zaživa? Brr. Ale ten Black si to zaslouží. Aha, právě došlo nové vydání Denního věštce a píše se tam, že je Sirius mrtvý. Ano! Teď už Potter nemá snad žádnou kouzelnickou rodinu. Jenom nějaké ty mudly. A možná tak ty Weasleyovi, ale ti jsou ostudou plnokrevných kouzelníků. Ten jejich otec prý sbírá mudlovské předměty, ministerstvo by to mělo ještě prošetřit. Snad pouze do Zmijozelu chodí řádní kouzelníci! Doufám, že jeden z mých nebo tvých potomků bude jednou Zmijozelův dědic. Já vím, vypadá to hloupě a nemožně, ale někdy se prý tyhle geny objeví třeba až po dvou generacích. Mého potomka nejspíš pošlu také do Bradavic (určitě do Zmijozelu), nebo jsem také přemýšlela o Kravalu, víš přeci, o té škole na severu jak k nám přijeli na turnaj tři kouzelníků, ten rok vlastně čtyř (zase Potter!). Mimochodem, věřím ti, že ses přihlásil, jenom tě ten hloupý pohár nevybral. Nebylo to vlastně tou věkovou hranicí, co kolem poháru namaloval Brumbál? Ano, nejspíš tím. Hlavně že pohár vybral Pottera... Musel použít postaršovací lektvar, ale nejspíš ho měl lepší než dvojčata Weasleyovi, Fred a Georgie, škoda že jsi nebyl u toho když ho zkoušeli, doopravdy jim narostly vousy a zbělaly jim vlasy! Potom se začali ještě prát, kdo z nich to udělal špatně, bylo to opravdu k popukání. A jak Cedrika Diggoryho zabil Voldemort, to bylo brilantní. Jsem ráda, že se Červíčkovi podařilo Pána zla znovu přivést k životu, jinak nevím co bychom teď dělali. Kvůli tomu Diggorymu celá škola smutnila, tak mi ho byla přece jenom také trochu líto. Nakonec, nebyl to úplně špatný kluk. Sice jsem slyšela, že byl jednu dobu upír, ale to jsou asi jen fámy. Jo a ještě k tomu zmijozelskému dědici, byl to pro mudlovské děti špatný rok. Víme, že teď asi budu působit měkce, ale tři nebo čtyři úmrtí v jednom roce? Navíc jsme byli jenom druháci, tak to pochop, měla jsem trochu strach, jak o sebe, tak o ostatní, než jsem se dozvěděla, že ta stvůra Bazilišek jde jen po mudlovské krvi. Aspoň že ti napadení neumřeli, pouze zkameněli, protože se Baziliškovi nekoukli do očí přímo. Grangerová ho prý viděla zrcátkem, Creevey přes fotoaparát, snad i Justin Finch Fletchey byl obět', víš ten z Harraspáru (nebo z Mrzimoru?) a také Filchova kočka paní Norrisová ho viděla pouze v odraze vody na chodbě. Ta voda tam prý byla od toho Baziliška, jak se vyplavil z té koupelny (tam jak je Ufňukaná Uršula) ve které je vstup do tajemné komnaty. Říká se, že jí Potter našel, a že tam ležela Ginny Weasleyová už skoro mrtvá a u ní ležel deník Toma Radoka, jeden z předmětů Pána zla. Pak zabil Baziliška (nechápu jak se mu to povedlo) a jeho zubem pak deník rozčápal, takže Voldemort alias Tom byl mrtev. Ale teď už je to zase v pořádku.

Hele, myslíš že bude tento rok nebo někdy jindy v Bradavicích nějaká bitva? Několik lidí tomu věří. A také se říká, že Potter hledá všechny Voldemortovi předměty, do kterých dělil Pán zla svoji duši. Pansy mi říkala, že to je nějaký prsten, kalich, ten deník o kterém jsem ti už psala, a také Nagini, ten Voldemortův had (velký had), víš co myslím. Už asi dva z nich jsou zničené, nevypadá to úplně dobře. No a když se ještě vrátím k tomu co se stalo v pátém ročníku... Umbridgeová byla hrozná učitelka, to musíš uznat, i když Zmijozelu nadřžovala. Používala taková ta brka, která když jsi psal její písemné tresty, tak se ti ta slova vyryla do hřbetu ruky. A jak si Potter vymyslel tu „Brumbálovu armádu“. To vyšetřování toho tě asi bavilo co? Ano, bylo to celkem zábavné. Ale nechápu, proč u nás na škole (v těch Bradavicích že ano) nikdo nechce učit obranu proti černé magii. To místo je prý nějaké prokleté nebo co. Chytli jsme fakt dobré učitele (sarkazmus) Nejdřív skoro sám Voldemort, pak Zlatohlav Lockhart (ten tupoun...ale docela pohledný musím přiznat) potom rovnou vlkodlak (Lupin)... Ve čtvrtáku to zas byl Moody alias Barty Skrk junior a teď Umbridgeová...Nevím, proč to místo tedy nedají Snapeovi, když o něj už celá léta usiluje. Na lektvary by se pak někdo najít dal myslím si. Už budu asi pomalu zakončovat, už tu nemám moc pergamenu a další mám až nahoře v pokoji v tašce. Jinak, když myslím na tebe, vždycky si vzpomenu na tvoje skvělé vtípky o Potterovi, jak se jim s Pansy vždy smějeme. Nejradši mám asi to tvoje „Nazdar Pottere“. To mě vždycky rozesměje. Nebo jak ho předvádíš, to je taky dobré. A nechtěl bys tenhle rok zůstat na Vánoce v Bradavicích? Jednou jsem tam byla, ta výzdoba je opravdu krásná. Mohli bychom to tam spolu oslavit. Nebo mám v Bradavicích ráda Halloween, tu hostinu! A všude visí dýně a svíčky, a je to prostě nádhera. To musíš uznat. A pamatuješ, jak v prváku byl na svátek všech svatých vpuštěn do školy horský troll? Jako prvačka jsem byla hrozně vyděšená, ale teď když si na to vzpomenu, tak se tomu směji. Ale opravdu, že Quirell je z části sám Lord Voldemort, to bych opravdu nečekala. A taky jsem zapomněla dodat, že mi tě bylo opravdu líto, když ti ten hloupý hipogryf od Hagrida poranil paži. A ještě horší bylo, jak na tebe použil Potter to zaklínadlo Sectumsempra nebo jak. Ale dobré bylo, jak ve druhém ročníku v zápasnickém klubu jsi ty použil proti němu Serpensortia, ten had se ti opravdu zdařil. Všichni pak ale byli vyjevení když on začal s tím hadím jazykem. Zase Potter! No, s pergamenem jsem už opravdu u konce, takže budu čekat na tvou odpověď, a doufám, že se v Bradavicích shledáme hned první den školy. A také bych chtěla mít dobré místo u stolu, ne jako minulý rok, seděla jsem zády k Cho Changové (té holky z Harraspáru) a jejím kamarádem, pořád se něčemu hihňali, pomalu se mi chtělo zvracet. Snad tedy v Bradavicích žádná bitva nevyvrcholí, a v klidu složíme zkoušky OVCE, tak jako jsme složili NKÚ (Náležitá Kouzelnická Úroveň pokud si nepamatuješ, a OVCE nevím, je to dlouhé). Posílám ti to tedy po mé sově Merlinovi, je přítulný, dej mu nějakého křečka, bude mít hlad. A taky jsem ti ještě zapomněla říct, že budu mít narozeniny. Celkem bych chtěla nějakého hezkého netopýrka, a také nové koště, to mé je nějaké levotočivé. Tak tedy Draco, těším se na tebe, a užij si zbytek prázdnin.

Tvoje Marie

Natálie Brzobohatá 8.B

Dopis Bardu Beedleymu

Drahý Barde Beedly, mám velice ráda vaše bajky, je v nich plno kouzel ale i mudlů, což mě dost překvapilo, že jste si taky vzpomněl na nás smrtelníky. Moc se mi líbí bajka příběh tří bratří, ale nejvíce Fontána příznivé sudby. Vaše bajky se objevily i v Harry Potterovy jako například Králice Alice a Chechtavý pařez nebo Příběh tří bratří. Chtěla bych vás poznat a kouknout například do příčné ulice nebo do Bradavic, ale jsem mudla. Mám doma vaši knihu, čtu jí velmi ráda a tak se ptám, jestli plánujete napsat další? Také bych chtěla vědět, kde žijete, a předpokládám, že jste čaroděj. Zajímalo by mě co bylo vaší inspirací k napsání těchto bajek?, myslím že jsou velmi poučné a vypadají realisticky, takže si myslím, že jste u příběhu byl nebo o něm jen slyšel a poté o nich napsal. Trochu jsem nechápala králici Alici a chechtající pařez, král toužil být čaroděj a Alice byla čarodějka, proč mu tedy nepomohla s učením?. Mágovo chlupaté srdce se mi ale zdálo moc drastické ale líbilo se mi, mělo to kouzelný nádech, ale nemusel si vyjímat srdce z hrudi, když nechtěl, lásku stejně svou milovanou potom zabil. A nakonec bych se chtěla zeptat, jestli opravdu existují dary od Smrti třem Bratrům.

DOUFÁM ŽE ODEPÍŠETE: Natálie Brzobohatá

Drahá Natálie, moc se mi líbil tvůj dopis, jste zatím první kdo mi napsal, a jsem velmi rád za vaše otázky, rád vám na ně odpovím. Ano moje bajky se objevily i u pana Pottera protože Albus Brumbál byl můj dobrý přítel již mnoho let. Mojí inspirací těch bajek a hlavně sepsání těch bajek, bylo to aby se jak malí kouzelníci/čarodějky tak i mudlové, aby věděli že život je někdy lehký a někdy zase těžký, jako například Mágovo chlupaté srdce mělo naznačit že život není jen šťastný konec ale i smutný, né vždy příběhy končí jak se u vás mudlů říká Happy Endem. Většina mých Bajek je ze život mých přátel nebo rodiny, oni byli mojí inspirací, kupříkladu Králice Alice a chechtavý pařez, Alici sem znal osobně, byla to moje stará přítelkyně, už když jsme se poznali, byla velmi chytrá a vzdělaná čarodějka. Později vstoupila do služeb krále který byl posedlý magií a kouzli dokonce pořádal lov na čarodějnice proto se alicie tajila že je to čarodějka a královna nepomohla, později ale jak víš vše dopadlo dobře. Ano souhlasím Mágovo chlupaté srdce je drastické ale mág si to tak vybral, sám byl bezcitný a srdce ani mít neměl, já sem zrovna ten den byl na jejich svadbě a mága jsem viděl i s jeho mrtvou ženou. A tak sem z toho udělal bajku. Já si myslím že nejpovedenější bajky sou Příběh tří bratří a Fontána příznivé sudby.

Mě nejvíce blízká bajka je Čaroděj a skákající hrnec, příběh mi vždy před spaním vyprávěla matka, říkala že to byl můj dědeček, tak sem mu tuto bajku jistým způsobem věnoval. Žiji v malé vesničce v začarovaném lese, tento dům dědí rodina Beedlijů po celá staletí. Ovšem že jsem čaroděj. Relikvie smrti existují. Bezová hůlka rozhodně existuje vlastnil jí Albus Brumbal dokud ho nezabil profesor Snape, dokonce bezovou hůlku vlastnil člověk z mé rodiny, Je škoda že kouzelníci nežijí věčně měl bych mnoha odpovědí na různé zapeklité nejasnosti Kámen vzkříšení sem viděl ba i držel v ruce, je to napohled obyčejný oblázek ale

skrývá takovou moc, odnesl sem jej tedy Albusovi a společně sme jí ukryly do Zlatonky kterou později chytil Harry Potter, on se tedy stal vlastníkem zlatonky ale netušil že se v ní skrývá kámen vzkříšení. Neviditelný plášť rozhodně existuje vlastní jej rodina Potterových již celé generace z otce na syna, nyní je vlastníkem Harry Potter a jeho rodina. Také ses mě ptala jestli plánuji napsat další bajky, abych řekl pravdu nevím pokud mi zase někdo nebo něco naskytne nebo řekne příběhy rozhodně rád napíšu. Také se tady dočítám že by si chtěla navštívit mne a Příčnou ulici ale jsi mudla. To že nejsi Čarodějka nevádí hlavně musíš věřit v kouzla a oni se ti sami ukáží.

Děkuji: Bard Beedley.